

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1XObdo/197/2018
Identifikačné číslo spisu: 3812218906
Dátum vydania rozhodnutia: 14.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3812218906.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 8C/170/2012, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/676/2015-325 z 18. februára 2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a .

II. Žalovaná m á voči žalobkyni n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 8C/170/2012-267 z 13. júla 2015 uložil žalobkyni, aby v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatila súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 4Co/676/2015-325 z 18. februára 2016 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Ako nedôvodnú posúdil námietku žalobkyne, že uznesenie súdu prvej inštancie neobsahovalo odôvodnenie, ako aj námietku, že napadnutým rozhodnutím došlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti a k nepripustnému použitiu analógie legis, keďže spoplatneniu podlieha len podanie žaloby a nie aj ďalšie úkony vo veci samej, medzi ktoré patrí i odvolanie. Takýto výklad označil odvolací súd za účelový a v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), keďže vedie k záveru, že väčšina odvolacích konaní (v prípade špecifických vecne formulovaných žalôb) nepodlieha súdnemu poplatku. Za nenáležitý považoval aj poukaz na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007, pretože z tohto rozsudku vyplýva, že pokiaľ nie je stanovená sadzba súdneho poplatku za určitý druh

konania v Sadzobníku súdnych poplatkov, v rámci tohto konania nevzniká ani poplatková povinnosť za odvolacie konanie. V danom prípade však v čase podania odvolania poplatková povinnosť za daný druh konania (o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom) stanovená bola. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal aj na znenie druhej vety § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby (v danom prípade podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov) vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej a rovnaké pravidlo zakotvené v poznámke č. 3 k položke č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov.

3. K námietke o potrebe aplikovať prechodné ustanovenie § 18ca zákona o súdnych poplatkoch odvolací súd uviedol, že v prípade súdneho poplatku za odvolanie vzniká poplatková povinnosť podľa § 5 zákona o súdnych poplatkoch až podaním odvolania, ktoré je podľa § 1 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch poplatkovým úkonom. Preto ak sa v danej veci začalo odvolacie konanie podaním odvolania dňa 3. decembra 2014, nejde o konanie začaté do 30. septembra 2012 a v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zákona o súdnych poplatkoch nemožno na takéto odvolacie konanie aplikovať ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého bol tento druh konania oslobodený od poplatkovej povinnosti. Ide o zakotvenie princípu zákazu retroaktivity vo vzťahu ku konaniam začatým pred 1. októbrom 2012.

4. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Napadnuté rozhodnutie označila za prekvapivé a priečiace sa zákonu, pretože súdy jej vyrubili súdny poplatok, ktorý nemal byť vyrubený, a tým jej odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Žiadala preto napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť.

5. Zo spisu vyplýva, že dovolanie žalobkyne bolo podané 13. mája 2016. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálna a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania (ďalej aj „dovolací súd“), ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) a v mene ktorej koná zamestnankyňa s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

7. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania žalobkyne (ďalej aj „dovolatelky“) posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. OSP, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalobkyňa toto dovolanie podala a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky - viď konania vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 14XCdo/23/2015, 14XCdo/41/2015, 14XCdo/28/2016, 14XCdo/37/2016, 14XCdo/51/2016. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach v celom rozsahu stotožňuje, poukazuje na ne, a preto ďalšie dôvody už neuvádza (§ 452 ods. 1 CSP).

9. Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady tvrdenej dovolateľkou (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) a nevyšli najavo ani iné vady konania uvedené v § 237 ods. 1

OSP, pričom prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 239 OSP, dovolací súd podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol dovolanie žalobkyne ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

10. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.